

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 10CoCsp/77/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120429462
Dátum vydania rozhodnutia: 14. 12. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zlatica Javorová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:6120429462.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zlatice Javorovej a členiek senátu JUDr. Gabriely Briškovej a JUDr. Bibiány Ťažiarovej v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného splnomocnencom: Remedium Legal, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava – mestská časť Petržalka, IČO: 53255739, proti žalovanému: A. B., nar. X. decembra XXXX, trvalo bytom B. XXX, zastúpenému splnomocnencom: JUDr. Ivan Rendek advokátska kancelária, s.r.o., Šafárikova 1522/42, 924 01 Galanta, IČO: 52 672 832, o zaplatenie 2.028,28 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Galanta zo 7. júla 2021 č. k. 22Csp/36/2021-160, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaný má proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu zamietol; II. priznal žalovanému nárok na plnú náhradu trov konania voči žalobcovi. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka v znení neskorších predpisov (ďalej len „Obch.z.“); § 2 písm. a/, c/, d/ a e/ zákona č. 266/2005 Z.z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov; § 39, § 45 ods. 1, § 52 ods. 1 až 4, § 53 ods. 9, § 524 ods. 1 a 2, § 525 ods. 2 a § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka, účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej aj „O.z.“); § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere (ďalej len „ZoSÚ“); § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, účinného v čase uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávok (ďalej len „ZoB“); § 180 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a poukazom na rozsudky Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „NS SR“) z 29.6.2010 sp. zn. 2Cdo 205/2009, z 28.3.2018 sp. zn. 7Cdo 26/2017, z 15.12.2020 sp. zn. 5Cdo/36/2020. Vecne dôvodil, že žalobca sa žalobou doručenou Okresnému súdu Banská Bystrica, postúpenou Okresnému súdu Galanta dňa 3.3.2021, domáhal vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.028,28 eur, pozostávajúcu z istiny vo výške 1.539,87 eur, riadneho úroku vo výške 411,64 eur, z úroku z omeškania vo výške 43,45 eur a z poplatkov vo výške 33,32 eur. Zároveň žiadal priznať úrok z omeškania vo výške 5% ročne zo sumy 1.539,87 eur od 25.6.2019 do zaplatenia. Žalobu odôvodnil tým, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok z 24.6.2019 medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a.s., Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 (ďalej len „postupca“) a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanému. Žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovaným v zmysle zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných

službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov dňa 25.4.2017 Zmluvu č. 5128646161 (ďalej len „zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe zmluvy postupca poskytol žalovanému peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v zmluve a vo VOP. Žalobca zastáva názor, že zmluva obsahuje všetky znaky a splňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 Obch.z. a ZoSÚ. Žalovaný neplnil v stanovených termínoch splátky, čím porušil svoju povinnosť podľa zmluvy, a tak postupca podaním zo 6.3.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 4.3.2019, pričom vyzval žalovaného na úhradu dlžnej sumy najneskôr do 15 dní. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 2 028,28 eur, v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaný po postúpení pohľadávky do dňa podania žaloby nevykonával žiadnu úhradu. Žalobca ohľadom uplatnených zmluvných úrokov k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti v sporoch s ochranou slabšej strany poukázal na rozhodnutie NS SR z 30.7.2019 sp. zn. 6Cdo/113/2018 ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo 7.8.2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17. Žalobca si v konaní uplatnil úrok z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 O.z., počnúc dňom 25.6.2019, t. j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky.

Okresný súd Banská Bystrica v upomínacom konaní vydal dňa 10.12.2020 platobný rozkaz sp. zn. 19Up/2078/2020, ktorým vyhovel žalobe v plnom rozsahu. Žalovaný podal proti platobnému rozkazu odpor, v ktorom uviedol, že nárok žalobcu neuznáva ani sčasti, citoval ust. § 132 ods. 1 a 2 CSP, § 153 ods. 1 CSP, § 141 ods. 2 CSP, § 294 CSP a § 15 ods. 1 zák. č. 307/2016 o upomínacom konaní a uviedol, že zo žaloby sa dozvedá o uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere na diaľku s dátumom 25.4.2017 a s označením 5128646161. Zo žaloby sa nezodvedá také kľúčové skutočnosti, ako koľko veriteľ žalovanému mal na základe zmluvy poskytnúť a koľko reálne poskytol. Nezodvedá sa ani ďalšie veci, a to ani z priložených dôkazov. Očakáva, že po podaní odporu žalobca tieto skutočnosti doplní a že viaceré dôkazy ani nebude schopný doplniť. Už v odpore ale žalovaný vyslovuje presvedčenie, že pôjde o nedovolenú zmenu žaloby subjektom odborne dobre podkutým a prostredníctvom skúseného advokáta. Preto by už súd na žiadne ďalšie tvrdenia ani dôkazy zo strany žalobcu okrem tých, ktoré sú v žalobe a jej prílohách, nemal prihliadať. Žalovaný ďalej namietal aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu. Predovšetkým sa dosť ťažko hľadá v zmluvných dokumentoch dohoda o možnosti veriteľa uplatniť právo podľa § 565 O.z., s ohľadom na značný rozsah dokumentov je povinnosťou žalobcu také ustanovenie v žalobe označiť. Ak by aj veriteľ mal s dlžníkom dohodu o možnosti uplatniť právo podľa § 565 O.z., neuplatnil si toto právo v súlade s § 53 ods. 9 O.z. Súčasťou podania žalobcu nie je ani tvrdenie o výzve na omeškanie s upozornením na možnosť zosplatnenia, ani taká výzva. Z procesného hľadiska to znamená, že takej výzvy niet. Žalovaný tiež popiera, že by takej výzvy bolo. Celkom presne sa dozvedá o dátume zosplatnenia úveru. Chýba však akýkoľvek dôkaz čo i len o odoslaní listiny o vyhlásení mimoriadnej splatnosti žalovanému. Bez odoslania niet doručenia. Výslovne teda popiera, že by o takom niečom vedel. Za týchto okolností je neplatné zosplatnenie úveru aj postúpenie pohľadávky. Žalovaný poukázal na judikát R 60/2018. Zároveň žalovaný uviedol, že zo žaloby nevyplýva napríklad o aké v konaní uplatnené neuhradené poplatky vo výške 33,32 eur ide.

K odporu žalovaného ďalej žalobca uviedol, že žalovaný čerpal úver vo výške 1.700 eur, ktorý sa zaviazal v zmysle Zmluvy o splátkovom úvere splácať v pravidelných predpísaných splátkach po 52,95 eur mesačne a to vždy k 16. dňu v mesiaci počnúc predpísanou splátkou 16.6.2017 a konečnou splatnosťou 16.5.2021. V zmysle Zmluvy o splátkovom úvere sa zmluvné strany dohodli na výške úrokovej sadzby riadneho úroku vo výške 17,90%. Ku dňu postúpenia pohľadávky vykonal žalovaný úhrady na úver v celkovej výške 368,32 eur, a to nasledovne: dňa 19.6.2017 - 50,62 eur, dňa 19.6.2017 - 2,33 eur, dňa 16.7.2017 - 0,21 eur, dňa 21.7.2017 - 50,41 eur, dňa 21.7.2017 - 2,33 eur, dňa 11.10.2017 - 52,95 eur, dňa 16.10.2017 - 52,95 eur, dňa 16.11.2017 - 52,95 eur, dňa 18.12.2017 - 52,95 eur, dňa 31.12.2017 - 1,15 eur, dňa 26.1.2018 - 50,62 eur. Z úhrad žalovaného bola na istinu započítaná suma vo výške 160,13 eur, na riadny úrok suma vo výške 203,53 eur, na poplatky suma vo výške 4,66 eur a na úrok z omeškania suma vo výške 1,15 eur. Po postúpení pohľadávky žalobca neeviduje žiadnu úhradu žalovaného a tak na istine zostala neuhradená suma vo výške 1.539,87 eur. Žalovanému boli v zmysle zmluvy vyúčtované riadne úroky v celkovej výške 615,17 eur, ktoré sú v platobnej histórii označené ako „Splátka úveru - riadny úrok“ a „Splátka úveru - ODR“. Z úhrad žalovaného bola na riadny úrok započítaná suma vo výške 203,53 eur. Na riadnom úroku tak zostala neuhradená suma vo výške 411,64 eur. Žalovanému boli v zmysle zmluvy vyúčtované poplatky za poistenie a v zmysle predloženého sadzobníka poplatkov poplatky za upomienky v celkovej výške 37,98 eur, ktoré sú v platobnej histórii

označené ako „Splátka úveru - poplatok“. Z úhrad žalovaného bola na poplatky započítaná suma vo výške 4,66 eur. Na poplatkoch tak zostala neuhradená suma vo výške 33,32 eur. Žalovanému boli v zmysle zmluvy vyúčtované úroky z omeškania v celkovej výške 44,60 eur, ktoré sú v platobnej histórii označené ako „Splátka úveru - úrok z omeškania zmluvný“ + „Splátka úveru - ODS“ + „Splátka úveru - ODT“. Z úhrad žalovaného bola na úroku z omeškania započítaná suma vo výške 1,15 eur. Na úroku z omeškania tak zostala neuhradená suma vo výške 43,45 eur. Žalobca si tak na základe vyššie uvedeného uplatňuje v tomto konaní sumu v celkovej výške 2.028,28 eur, ktorá pozostáva z istiny vo výške 1.539,87 eur, z riadneho úroku vo výške 411,64 eur, z poplatkov vo výške 33,32 eur a z úroku z omeškania vo výške 43,45 eur.

K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, ktorý namietol absenciu aktívnej vecnej legitímácie, pretože veriteľ (banka) neplatne postúpila pohľadávku na žalobcu. Pochybenie veriteľa začalo nerešpektovaním postupu podľa § 53 ods. 9 O.z. pri uplatňovaní práva podľa § 565 O.z.. Žalobca síce predložil výzvu, ktorá zodpovedá požiadavke podľa § 53 ods. 9 O.z., nepredložil však žiaden dôkaz o odoslaní takej výzvy, tým menej o jej doručení. Podľa predloženého dôkazu veriteľ takú výzvu vystavil dňa 1.2.2019. S najväčšou pravdepodobnosťou ju však neodoslal. Žalovaný ďalej uviedol, že argumentáciu žalobcu o neuvedení tvrdení, neoznačení dôkazov a o neúčinnom popretí skutkových tvrdení považuje za neopodstatnenú. V zásade platí, že povinnosť tvrdenia a dôkaznú povinnosť má žalobca. Je to teda žalobca, kto mal prísť s úplnými skutkovými tvrdeniami a ktorý mal označiť všetky dôkazy. Žalovaný kvalifikovane namietol nedostatok vecnej legitímácie žalobcu. Nebolo potrebné čokoľvek tvrdiť vo vzťahu k výzve pred zosplatením alebo akékoľvek tvrdenie k tomuto kľúčovému dôkazu popierať. Samotný žalobca k tomuto dôkazu nepriniesol žiadne tvrdenie, nie je teda čo popierať. Taktiež nemôže žalobca vyžadovať od žalovaného, aby dokázal, že niekto niečo nevykonal (opomenul; v tomto prípade ide o opomenutie odoslania uvedenej výzvy). Ak tvrdí, že veriteľ zosplatnil úver a aj to dokazuje listinami, chýba tvrdenie o práve veriteľa takto konať. Nie je povinnosťou žalovanej strany kompenzovať nedostatočnú procesnú aktivitu žalobcu. Žalovaný uviedol, že bankový úver má konečnú dobu splatnosti 16.5.2021, k postúpeniu práv z neho však došlo už 24.6.2019. Ide o neplatné postúpenie pohľadávky (§ 39 O.z.), pretože došlo k porušeniu ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB a § 17 ods. 1 ZoSÚ.

Žalobca vo vyjadrení doručenom súdu dňa 1.6.2021 uviedol, že ďalšie tvrdenia doplnené žalobcom predstavujú len ozrejmienie a priblíženie pôvodne uvedených skutkových tvrdení, vyplývajú z potreby žalobcu reagovať na námietky žalovaného a nie je možné ich považovať za zmenu žaloby. Podľa súdnej praxe nejde o zmenu žaloby v zmysle ust. § 139 a nasl. CSP, ak žalobca po začatí konania ním uvádzané skutočnosti v návrhu na začatie konania doplní o ďalšie skutočnosti, ktorými odôvodňuje ním uplatnený nárok (R 38/1999). Žalobca poukázal na rozhodnutie Krajského súdu Trenčín sp. zn. 5CoCsp/25/2020 z 25.11.2020. Uviedol, že v zmysle bodu 7.6.1 VOP, ktoré sú prílohou žaloby, banka je oprávnená: „vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. požadovať splatenie Pohľadávky zo zmluvy o úvere a Klient je povinný splatiť Pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú Banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti“. K námietke žalovaného, že veriteľ nedodrжал postup podľa § 53 ods. 9 O.z. žalobca uviedol, že predkladá podací hárok preukazujúci odoslanie Výzvy z 1.2.2019, ktorou bol žalovaný upozornený na možnosť postúpenia pohľadávky. Žalobca poukázal na skutočnosť, že právny predchodca žalobcu dodrжал všetky podmienky, ktoré mu ukladá ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB. Žalobca poukázal na to, že žalovaný bol v omeškani so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol právnym predchodcom žalobcu opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok a to výzvou z 1.2.2019, ku ktorej žalobca predložil podací hárok preukazujúci jej odoslanie, výzvou označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“ zo 6.3.2019, ku ktorej žalobca pripojil kópiu doručanky, ktorá preukazovala doručenie tejto výzvy žalovanému a výzvou z 26.3.2019, ku ktorej žalobca predložil podací hárok preukazujúci jej odoslanie. Za kvalifikovanú výzvu právneho predchodcu žalobcu pritom možno považovať nielen výzvu z 26.3.2019, ale aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo 6.3.2019, ku ktorému žalobca pripojil kópiu doručanky. Žalobca poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/31/2020 z 25.02.2021: „Z ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách v znení účinnom v čase postúpenia žalovanej pohľadávky totiž vyplýva potreba toho, aby banka realizovala voči klientovi (dlžníkovi) písomnú výzvu na úhradu dlžného záväzku. Ustanovenie presne neurčuje časový okamih, kedy má banka takúto výzvu urobiť a neurčuje ani žiadne jej obsahové náležitosti...“

Súd prvej inštancie vykonaným dokazovaním zistil skutkový stav: Právny predchodca žalobcu a žalovaný uzatvorili dňa 25.4.2017 zmluvu o splátkovom úvere na diaľku, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému spotrebný úver na čokoľvek, ktorý bol žalovaný ako dlžník povinný za podmienok dohodnutých v zmluve vrátiť. Úver mal žalovaný splácať v 48 mesačných splátkach vo výške 52,95 eur. Splatnosť prvej splátky bola určená dňom 16.6.2017, periodicita splátok mesačne k 16. dňu

v kalendárnom mesiaci, termín konečnej splatnosti úveru 16.5.2021. Žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním pohľadávky, a preto právny predchodca žalobcu žalovaného výzvou z 1.2.2019 vyzval na uhradenie dlžnej čiastky, ktorá bola k 1.2.2019 vo výške 682,06 eur, a to najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy. K predmetnej výzve žalobca predložil podací hárok zo 4.2.2019. Zároveň z výzvy vyplýva, že právny predchodca žalobcu žalovaného upozornil, že v prípade ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu. Oznámením zo 6.3.2019 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanému, že banka vyhlásila ku dňu 4.3.2019 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Zároveň predmetným oznámením právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu pohľadávky do 15 dní. K oznámeniu žalobca predložil doručenkou z 11.3.2019. Podľa čl. 7.6.1. písm. a/ VOP banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. požadovať splatenie Pohľadávky zo zmluvy o úvere a Klient je povinný splatiť Pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú Banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti, ak je Klient v omeškani so splatením splátky úveru, ktoré trvá viac ako 3 mesiace. Následne výzvou z 26.3.2019 vyzval právny predchodca žalobcu žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy s tým, že v prípade ak tak žalovaný neurobí, je banka oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. K uvedenej výzve žalobca predložil podací hárok z 28.3.2019. Zmluvou o postúpení pohľadávok uzatvorenou medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom dňa 24.6.2019 došlo k postúpeniu pohľadávky žalovaného na žalobcu. Právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky listom z 29.6.2019, ku ktorému žalobca priložil podací hárok z 2.7.2019.

Súd prvej inštancie zmluvu uzavretú medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným posúdil ako zmluvu spotrebiteľskú. Zaoberal sa námietkou žalovaného o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a vzhľadom na skutočnosť, že žalobca nebol pôvodným veriteľom pohľadávky, ale veriteľom sa stal až na základe zmluvy o postúpení pohľadávky, prednostne skúmal, či žalobca je, resp. nie je aktívne vecne legitimovaným subjektom v predmetnej právnej veci. V súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB pre platné postúpenie pohľadávky banky sa vyžaduje súčasné splnenie dvoch podmienok - písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nespĺcanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Postupca, ktorému banka pohľadávku postúpila je povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho splatného peňažného záväzku voči banke a tiež, že klient pred postúpením pohľadávky bol v omeškani so zaplatením svojho záväzku nepretržite aspoň 90 kalendárnych dní. Nepreukázanie týchto skutočností má za následok nedokázanie aktívnej legitímácie postupníka. V prejednávanej spore žalobca síce po tom ako žalovaný namietal aktívnu vecnú legitímáciu predložil podacie hácky k výzvam z 1.2.2019 a z 26.3.2019, avšak súd prvej inštancie mal za to, že predložením predmetných podacích hárov žalobca nepreukázal, že predmetné výzvy boli skutočne doručené, resp. sa dostali do dispozičnej sféry žalovaného, pričom dôkazné bremeno v danom prípade spočívalo na žalobcovi, keďže žalovaný namietal aktívnu legitímáciu žalobcu práve z dôvodu nedoručenia výzvy podľa § 53 ods. 9 O.z. V prípade sporu o doručenie písomnosti je preto na odosielateľovi, resp. jeho právnom nástupcovi, aby preukázal, že zásielka bola adresátovi, v tomto prípade žalovanému doručená, resp. sa dostala do jeho dispozičnej sféry. Je teda iba na odosielateľovi, aby zásielku doručoval adresátovi tak, aby vedel relevantne preukázať jej doručenie, resp. to, že adresát mal možnosť sa s obsahom zásielky oboznámiť. V súvislosti s uvedeným súd prvej inštancie poukázal na ust. § 45 ods. 1 O.z., podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde, pričom toto ustanovenie je nutné vykladať tak, že hmotnoprávny úkon je neprítomnej osobe doručený, ak sa dostane do sféry dispozície tejto osoby, t. j. v okamihu keď má daná osoba konkrétnu možnosť zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom. Vzhľadom na uvedené súd ustálil, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania, že žalovanému skutočne predmetné výzvy doručil, teda, že žalovaný mal možnosť sa s nimi oboznámiť, a teda ho žalobca riadne v súlade so zákonom vyzval k splneniu jeho splatného peňažného záväzku a v prípade výzvy z 1.2.2019, že si žalobca splnil povinnosť v súlade s ust. § 53 ods. 9 O.z.

Žalobca uviedol, že za kvalifikovanú výzvu podľa § 92 ods. 8 ZoB možno považovať nielen výzvu z 26.3.2019, ale aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo 6.3.2019, pričom poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12CoCsp/31/2020 z 25.2.2021, podľa ktorého ust. § 92 ods. 8 ZoB neurčuje časový okamih, kedy má banka takúto výzvu urobiť a neurčuje ani jej žiadne obsahové náležitosti. V prípade ak by aj súd pripustil túto námietku žalobcu, že aj samotné oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (keďže toto preukázateľne obsahuje výzvu na zaplatenie splatného dlhu), je možné považovať za výzvu v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB, súd mal za to, že žalobca nie je v prejednávanej spore aktívne vecne legitimovaný a to z nasledovného dôvodu: V súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB na inú osobu je možné postúpiť iba pohľadávku, ktorá je splatná, resp. časť pohľadávky, ktorá

je splatná. V danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá sa mala stať splatnou na základe vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky t. j. v prípade ak by nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu, nebolo by možné pohľadávku postúpiť. Zároveň aby došlo k platnému zosplateniu pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy je potrebné dodržať zákonný postup uvedený v ust. § 53 ods. 9 a § 565 O.z. To znamená, že k tomu, aby došlo k zosplateniu pohľadávky bolo v danom prípade potrebné, aby veriteľ (právny predchodca žalobcu) upozornil spotrebiteľa (žalovaného) na možnosť zosplatenia postupom podľa § 53 ods. 9 O.z. Veriteľ v danom prípade však nepreukázal, že výzvu z 1.2.2019 (výzvu urobenú v súlade s ust. § 53 ods. 9 O.z.), ktorá je adresovaná žalovanému a ktorou upozornil žalovaného na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu aj doručil žalovanému, resp. nepreukázal, že sa táto výzva dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Predloženie podacieho hárku nepreukazuje doručenie tejto výzvy žalovanému a nepreukazuje ani to, že sa výzva dostala do dispozičnej sféry žalovaného.

Vzhľadom k uvedenému v prejednávanej veci nedošlo k platnému postúpeniu splatnej pohľadávky. Keďže ust. § 92 ods. 8 ZoB umožňovalo banke právo postúpiť inej osobe len splatnú pohľadávku, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná, a v tomto prípade došlo k postúpeniu nesplatnej pohľadávky, išlo o postúpenie v rozpore s uvedeným ustanovením, a teda o absolútne neplatný právny úkon v zmysle ust. § 39 O.z. Žalobca, ktorý svoje právo opieral o zmluvu o postúpení pohľadávky, nebol teda aktívne legitimovaný. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobu zamietol.

Čo sa týka argumentácie žalobcu, že oznámenie o mimoriadnej splatnosti zo 6.3.2019 je možné považovať za výzvu podľa § 53 ods. 9 O.z., s touto sa súd nestotožnil a považoval ju za účelovú, keďže žalobca je schopný preukázať iba doručenie oznámenia o mimoriadnej splatnosti. Z ust. § 53 ods. 9 a § 565 O.z. jasne vyplýva, že výzva podľa ust. § 53 ods. 9 O.z. musí predchádzať mimoriadnemu zosplateniu pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy a že dlžníkovi musí byť vo výzve daná lehota 15 dní a až potom je možné úver zosplatiť. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že oznámenie o mimoriadnej splatnosti urobené podľa § 565 O.z. nie je možné stotožniť s výzvou podľa § 53 ods. 9 O.z.

V časti o trovách konania súd prvej inštancie rozhodnutie právne odôvodnil ust. § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP, vecne plným úspechom žalovaného v spore, z ktorého dôvodu mu priznal právo na plnú náhradu trov konania voči žalobcovi, s tým, že o výške náhrady trov rozhodne vyšší súdny úradník samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

2. Proti tomuto rozsudku v celom jeho rozsahu podal včas odvolanie žalobca, s návrhom na jeho zmenu vyhovením žalobe resp. s návrhom na jeho zrušenie a vrátenie veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Uviedol odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP. K záveru súdu, že výzva z 1.2.2019 a rovnako tak výzva z 26.3.2019 neboli podľa názoru súdu žalovanému doručené žalobca uviedol, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia považuje v tejto časti za absurdné a v rozpore so všeobecne rešpektovanou teóriou dôjdenia. Podľa ust. § 45 ods. 1 O.z., názoru súdnej praxe a v súlade s teoretickými poznatkami, prejav vôle je voči neprítomnej osobe účinný od okamihu, keď sa dostane do sféry jej dispozície. Táto situácia sa posudzuje objektívne a ak sa preukáže, že adresát mal možnosť oboznámiť sa s prejavom vôle (tak ako v súdenom prípade, kedy žalobca preukázal zaslanie výziev postupcu na adresu žalovaného), dochádza k pôsobeniu tohto jednostranného právneho úkonu voči adresátovi bez ohľadu na to, či sa s ním adresát skutočne oboznámil. Na základe uvedeného považuje žalobca záver súdu o tom, že neboli splnené podmienky § 53 ods. 9 O.z., nakoľko nebolo preukázané doručenie výziev z 1.2.2019 a 26.3.2019 žalovanému za absurdný a v rozpore s ust. § 45 ods. 1 O.z., v ktorej súvislosti žalobca zdôraznil, že by bolo v extrémnom rozpore so zásadou spravodlivosti, ak by súd vyhýbanie sa preberaniu zásielok zo strany dlžníka pripisoval na úkor jeho veriteľa, ktorý by tak vo vzťahu k svojmu dlžníkovi bol tak povediac „bezmocný“ a nemohol by účinne vyvolať žiadne právne následky vo vzťahu k neplneniu zmluvných povinností zo strany dlžníka. Žalobca na základe uvedeného považuje napadnutý rozsudok za nepreskúmateľný, nakoľko z vykonaných dôkazov nesporne vyplýva, že žalovanému boli predmetné výzvy riadne odoslané a doručené, avšak súd napriek predloženým dôkazom dospel k záveru o opaku. Uvedený záver súdu je teda podľa názoru žalobcu v priamom rozpore s vyššie uvedenou teóriou dôjdenia nakoľko žalobca k výzve z 1.2.2019, t. j. k výzve pred uplatnením práva v zmysle § 565 O.z. a výzve z 26.3.2019 súdu predložil podacie hárky, ktoré jednoznačne preukazujú odoslanie predmetných výziev žalovanému dňa 4.2.2019 a 28.3.2019 – čím zároveň preukazuje, že uvedené výzvy sa dostali do dispozičnej sféry žalovanému a možno ich tak v súlade s ust. § 45 ods. 1 O.z. považovať za riadne doručené, resp. ich doručenie za riadne preukázané. Na podporu svojich tvrdení citoval z uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 13CoCsp/43/2020 z 18.5.2021 a z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9CoCsp/9/2021 z 22.4.2021.

Dôvodil, že postupca v posudzovanom prípade vyhlásil mimoriadnu splatnosť pohľadávky, t. j. požiadal o zaplatenie celej pohľadávky v dôsledku neplnenia splátok riadne a včas v súlade s ust. § 565 O.z. v spojení s ust. § 53 ods. 9 O.z. Žalovaný bol pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru vyzývaný k úhrade omeškaných splátok úveru, a to okrem výzvy z 1.2.2019 aj podaním zo 6.3.2019 označeným ako „Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“, ku ktorému žalobca pripojil aj kópiu doručenky a ktorým bol taktiež postupcom vyzvaný za zaplatenie pohľadávky a zároveň upozornený na možnosť uplatnenia práva podľa ust. § 565 O.z. v lehote nie kratšej ako 15 dní. V zmysle odbornej literatúry je takéto vyhlásenie mimoriadnej splatnosti v plnom súlade s ust. § 53 ods. 9 O.z., nakoľko žalovaný bol upozornený na uplatnenie tohto práva v lehote nie kratšej ako 15 dní nielen vo výzve z 1.2.2019 ale aj v podaní zo 6.3.2019. Postupca platne podaním zo 6.3.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, pričom žalovaný bol zároveň výzvou z 1.2.2019 upozornený v lehote kratšej ako 15 dní na uplatnenie práva podľa § 565 O.z. V prípade, ak by aj žalobca upozornil žalovaného na uplatnenie tohto práva priamo v podaní, ktorým si toto právo uplatňuje, t. j. v podaní zo 6.3.2019, tak uvedený postup je plne v súlade s odbornou literatúrou (ktorú citoval), podľa ktorej ust. § 53 ods. 9 O.z. nepredpokladá samostatné predchádzajúce písomne upozornenie na uplatnenie tohto práva. Postupca totiž mohol využiť svoje oprávnenie zosplatiť pohľadávku a podaním zo 6.3.2021 upozorniť žalovaného, že si toto právo uplatňuje. Zároveň postupca žalovaného týmto podaním vyzval v lehote 15 dní k dobrovoľnej úhrade pohľadávky, t. j. k zosplateniu úveru by došlo márnym uplynutím lehoty na zaplatenie v zmysle tejto výzvy a ust. § 53 ods. 9 O.z., v ktorej súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14CoCsp/6/2021 z 27.4.2021, z ktorého citoval. Na základe uvedeného považuje žalobca za jednoznačne preukázané, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade so zákonom a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, pokiaľ uzavrel, že vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru bolo neplatným právnym úkonom.

Postupca na základe Oznámenia o postúpení pohľadávky z 29.06.2019 podľa ust. § 526 O.z. oznámil žalovanému, že na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok č. 0505/2019/CE uzatvorenej dňa 24.6.2019 postúpil pohľadávku uplatňovanú v tomto konaní na postupníka – žalobcu. Žalovaný bol teda v súlade s ust. § 526 O.z. upovedomený o tom, že od doručenia tohto oznámenia je povinný plniť svoj záväzok výlučne postupníkovi – žalobcovi. Citoval § 526 O.z. a z R 119/2013 s tým, že s ohľadom na uvedené sa nestotožňuje ani so závermi vo veci konajúceho súdu, ktorý domnelú neplatnosť postúpenia uplatňovanej pohľadávky napriek riadnemu (a preukázanému) oznámeniu postupcu o postúpení takejto pohľadávky na žalobcu automaticky spojil s nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu – a tým zamietnutiu žaloby. Postupca postupoval v prísnom súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB a k postúpeniu pohľadávky na žalobcu došlo platne. Zmluva o postúpení pohľadávok nebola nikdy súdom vyhlásená za neplatný právny úkon - a nemožno tak na ňu ani nazerať. Napriek uvedenému si žalobca dovoľuje pre úplnosť uviesť, že podľa jeho názoru aj v prípade neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávok (čo v tomto prípade podľa názoru žalobcu nenastalo), by žalobca mal na základe oznámenia o postúpení pohľadávky aktívnu vecnú legitímáciu na uplatňovanie pohľadávky v tomto konaní – keďže účinkom oznámenia o postúpení pohľadávky je skutočnosť, že dlžník (žalovaný) môže doceliť zánik záväzku plnením postupcovi, ako aj postupníkovi (bez ohľadu na platnosť, alebo neexistenciu zmluvy o postúpení pohľadávky), a to bez obavy, že by jeho plnenie predstavovalo bezdôvodné obohatenie jedného z takto domnelých veriteľov (v prípade nejasností ohľadom platnosti postúpenia pohľadávky). Oznámenie o postúpení pohľadávky vykonané postupcom tak slúži najmä na ochranu dlžníka (žalovaného) – ktorý môže doceliť zánik záväzku jeho splnením tak plnením postupcovi, ako aj postupníkovi, pričom takéto plnenie nemôže byť bezdôvodným obohatením ktoréhokoľvek z domnelých veriteľov – v dôsledku čoho prislúcha aktívna legitímácia na uplatňovanie pohľadávky postupníkovi (ktorého určil postupca v oznámení o postúpení pohľadávky). Vo veci konajúci súd však na oznámenie o postúpení pohľadávky cez túto prizmu (a ustálenú rozhodovaciu prax) nenazeral a svojím rozhodnutím docielil podľa názoru žalobcu právnu neistotu dlžníka (ako aj veriteľa) vo vzťahu k tomu, kto je jeho veriteľom a komu má dlh plniť. Poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 32Cdo/4511/2009, sp. zn. 29Cdo/4868/2009, sp. zn. 32 Odo 293/2002, sp. zn. 32 Odo/201/2004, sp. zn. 21 Cdo 1328/2007 a rozhodnutie NS SR sp. zn. 1 Obo 1/2009. Závery súdu prvej inštancie sú tak v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, ktoré zastali ten názor, že ani prípadná (domnelá) neplatnosť postúpenia pohľadávky nemá vo vzťahu dlžník – veriteľ (postupník) žiadnu relevanciu ohľadom aktívnej vecnej legitímácie postupníka na uplatňovanie pohľadávky a neplatnosť postúpenia možno riešiť len medzi postupcom a postupníkom – keďže postúpenie pohľadávky nemá okrem zmeny veriteľa pre dlžníka prakticky žiadny význam. Podstatou oznámenia o postúpení pohľadávky je, že zakladá dlžníkovi – žalovanému - povinnosť plniť postupníkovi – žalobcovi (bez ohľadu na platnosť zmluvy o postúpení pohľadávok) a tým zakladá jeho aktívnu vecnú legitímáciu v konaní o zaplatenie

takto postúpenej pohľadávky. Prípadná neplatnosť zmluvy o postúpení je výhradne vecou sporu medzi postupcom a postupníkom – ktorý však ničím neovplyvňuje povinnosť dlžníka plniť svoj záväzok – na základe oznámenia o postúpení pohľadávky vykonaného postupcom na účet postupníka – pričom takéto plnenie postupníkovi nie je bezdôvodným obohatením ani v prípade neplatnosti postúpenia pohľadávky, keďže dlžník plnil podľa ust. § 526 O.z. a spôsobil tak zánik záväzku (napriek prípadnej neplatnosti postúpenia). Podľa záverov súdu prvej inštancie sa však žalovaný dostáva do stavu právnej neistoty, kedy nevie komu má plniť. Rozhodnutie vo veci konajúceho súdu sa z tohto dôvodu žalobcovi vôbec nejaví ako ochraňujúce spotrebiteľa – ale naopak – ako vnášajúce chaos do súkromnoprávneho vzťahu medzi veriteľom a jeho dlžníkom, čím vo veci konajúci súd nesprávnym procesným postupom znemožnil žalobcovi, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vzhľadom na uvedené žalobca zastáva názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy, spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku aktívnej legitimácie žalobcu - predmetnú skutočnosť žalobca preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalobca v konaní preukázal prílohou č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru a výzvami postupcu s podacími hárkami a doručenkou.

3. Žalovaný sa k odvolaniu žalobcu vyjadril tak, že navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. So závermi prvoinštančného súdu v celom rozsahu súhlasí, považuje ich za vecne správne a napadnutý rozsudok za zákonný. Žalobca vo svojom odvolaní uviedol, že sa nestotožňuje s právnym názorom súdu v tom zmysle, že by nepreukázal doručenie písomnej výzvy z 1.2.2019, čím má za splnené podmienky v zmysle § 53 ods. 9 O.z.. Rovnako tak považuje záver súdu, že nemal za preukázané, že výzva z 1.2.2019 a tiež výzva z 26.3.2019 boli žalobcovi doručené, za odklon od rešpektovanej teórie dôjdenia. S jeho názorom sa žalovaný nestotožňuje a naďalej zotrváva na svojom vyjadrení, že mu tieto výzvy doručované neboli a tiež že žalobca v konaní nepreukázal, že by sa dostali aspoň do jeho dispozície. Má za to, že podací hárok nie je sám o sebe takým dôkazom. Žalobca nepreukázal, že by mu tieto písomnosti boli doručované, resp. že by som ich odmietol prevziať, alebo že by mu bolo do schránky dané oznámenie o uložení zásielky po neúspešnom pokuse o doručovanie, resp. že by som si tieto písomnosti nevyzdvihol v odbernej lehote. V tejto súvislosti poukázal na uznesenia NS SR z 31.1.2018, sp. zn. 4Obdo/73/2016 (R 85/2018), z 28.1.2011 sp. zn. 5 Cdo 129/2010 (R 27/2011), Najvyššieho súdu České republiky z 30.6.2008 sp. zn. 28 Cdo 2622/2006. Vychádzajúc z uvedenej judikatúry sa za moment, kedy sa adresát mal možnosť oboznámiť s obsahom doručovanej zásielky, považuje aspoň vzhodenie oznámenia o uložení doručovanej zásielky do schránky adresáta. V danom prípade však žalobca neprodukoval žiaden relevantný dôkaz, ktorý by preukazoval, že by žalovanému bola zásielka aspoň takýmto spôsobom doručovaná, resp. že by mu bolo dané do schránky oznámenie o uložení zásielky, alebo že by si zásielku po vzhodení takéhoto oznámenia v odbernej lehote na pošte nevyzdvihol.

V prípade Oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo 6.3.2019 sa v jeho texte konštatuje, že k zosplatneniu veriteľ pristúpil ešte pred odoslaním tejto listiny a to už dňa 4.3.2019. Nedošlo tu teda k zosplatneniu až potom, ako by žalovaný bol aspoň 15 dní vopred upozornený veriteľom, že zamýšľa uskutočniť takýto krok. Žiadna iná relevantná výzva mu doručená rovnako nebola. Z uvedeného dôvodu preto k platnému zosplatneniu dôjsť nemohlo. Keďže sa však mohla postúpiť len splatná pohľadávka, ktorá sa mala stať splatnou na základe vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky, tým, že nedošlo k platnému zosplatneniu, nebolo možné ani takúto pohľadávku platne postúpiť.

K rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 14CoCsp/6/2021 z 27.4.2021, žalovaný uviedol, že z citácie odôvodnenia predmetného rozsudku vyplýva, že právny predchodca žalobcu vyzval žalovanú, pričom ju vo výzve upozornil, že pokiaľ neuhradí zostatok úveru, úver sa uplynutím lehoty 15 dní stane splatný. Teda v danom prípade malo dôjsť k doručeniu výzvy, v ktorej bol spotrebiteľ upozornený na možnosť zosplatnenia, pred samotným zosplatnením. Tým sa daný prípad odlišuje od predmetného prípadu, kedy bolo podanie zo dňa 6.3.2019 odosielané až po samotnom zosplatnení.

Žalovaný poukázal na uznesenie NS SR z 20.11.2019 sp. zn. 1Obdo/92/2018, podľa ktorého ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB upravuje podmienky, ktorých splnenie je nevyhnutné pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktorú má voči klientovi, na inú banku, alebo aj na osobu, ktorá nie je bankou. Postúpenie pohľadávky v rozpore s uvedeným ustanovením má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení podľa § 39 O.z. V zmysle rozsudku NS SR z 28.3.2018 sp. zn. 7Cdo 26/2017 podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej ZoB, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť

nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 O. z.). Citoval aj z rozsudku NS SR z 24.4.2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017, rozhodnutia Krajského súdu Trenčín z 27.4.2017 sp. zn. 19Co/363/2016, a z rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica z 28.6.2017 sp. zn. 17Co/390/2016. Vo svetle uvedenej judikatúry sa závery súdu, uvedené v napadnutom rozsudku, zdajú ako logické a vecne správne. Má za to, že prvostupňový súd na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktoré aplikoval správne ustanovenie právneho predpisu a súčasne vec správne právne posúdil. Svoje rozhodnutie patrične odôvodnil a vysvetlil, akými úvahami sa pri hodnotení vykonaných dôkazov riadil.

4. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozsudku súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offio na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré ale nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli súdu a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Odvolací súd nemal (napriek opačnému názoru odvolateľa) dôvod nesúhlasiť s argumentáciou použitou súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného spôsobu rozhodnutia (tak ako táto - rozumej argumentácia - vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku). U dôvodov predostretých súdom prvej inštancie dostatočne jasne a i objektívne presvedčivo by tak zásadne postačovalo i len konštatovať ich správnosť a odvolať sa na ne (prvá časť ust. § 387 ods. 2 CSP), odvolací súd však aj v tejto konkrétnej veci musí urobiť zadosť tiež povinnosti vyporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní (§ 387 ods. 3 veta druhá CSP) a preto, ale aj pre celkovú úplnosť nad rámec už uvedeného súdom prvej inštancie dopĺňa (§ 387 ods. 2 CSP in fine) nasledovné:

5. Podľa § 92 ods. 8 veta prvá ZoB ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta.

ZoB upravuje vzťahy súvisiace s podnikaním bánk na území Slovenskej republiky s cieľom bezpečného fungovania bankového systému (§ 1 ZoB). V ustanovení § 2 ods. 1 tento zákon definuje banku ako právnickú osobu so sídlom na území Slovenskej republiky založenú ako akciovú spoločnosť, ktorá má bankové povolenie (je osobitnou úverovou inštitúciou). Ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB preto obsahuje osobitnú úpravu postúpenia pohľadávky, písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou, avšak predmetom postúpenia môže byť peňažný záväzok klienta voči banke, s ktorým je nepretržite v omeškaní po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom sa tiež vyžaduje existencia písomnej výzvy na úhradu peňažného záväzku adresovaná klientovi.

Špeciálna úprava postúpenia pohľadávky vychádza z osobitného postavenia bánk, ktoré disponujú bankovým povolením. Keďže cieľom zákona je právna úprava pri zabezpečení fungovania celkového bankového systému, bolo žiaduce stanoviť pevné pravidlá pri postupovaní pohľadávok bánk na iné subjekty, ktoré nie sú bankami, aby nedošlo k obchádzaniu zákona o bankách (napr. s postúpením nesplattných pohľadávok bánk súvisí ich ďalšia správa, pritom poskytovanie úveru bánk a ich správa je špecifickou osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou).

Ustanovením § 92 ods. 8 ZoB zákonodarca sledoval sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu (toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky, s výnimkou, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti peňažného záväzku presiahol jeden rok). Zákonom stanovené podmienky postúpenia, akými sú postúpenie iba splattnej pohľadávky, písomná výzva, aspoň 90-dňová lehota trvania omeškania, umožňujúce postúpiť bankovú pohľadávku, nepodporujú záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva. Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo

svojom súhrne opodstatňujú záver o zákaze postúpenia bankovej pohľadávky, so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a neumožňujú odklon od pravidiel cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Bolo by v rozpore s účelom ZoB a viedlo by k neúnosnému právnemu stavu, ak by banky postupovali „živý“ úver na akýkoľvek subjekt, ktorého činnosť nespadá v zmysle ZoB pod dohľad Národnej banky Slovenska.

Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky v spotrebiteľských veciach, sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Akceptujúc odvoláciu argumentáciu žalobcu, spotrebiteľa vstupujúci do zmluvného vzťahu s bankou by sa ocitli v zmluvnom vzťahu s iným nebankovým subjektom. Uvedené by bolo v rozpore s požiadavkou náležitej odbornej starostlivosti, ktorá je od dodávateľa vyžadovaná v súlade so smernicou o nekalých obchodných praktikách. Banka nepochybne má právo postúpiť aj pohľadávku z celého úverového vzťahu. Pre takýto postup banky je ale nevyhnutné, aby postupovala v súlade so zákonom, vrátane ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB (porov. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp. zn. 19Co/177/2014).

Ak neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom (porov. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ďalej len „NS SR“ sp. zn. 1Cdo 147/2017). Preto odvolacia námietka poukazujúca na možnosť odlišného dojednania podmienok postúpenia pohľadávky banky nebola dôvodná.

V sporoch s ochranou slabšej strany súd skúma vecnú legitimitáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa. (rozsudok NS SR z 27.10.2021, sp. zn. 4Cdo 162/2020)

Súd prvej inštancie sa dôvodne zaoberal aplikáciou ust. § 92 ods. 8 ZoB na daný prípad, keďže spôsobilým predmetom postúpenia môže byť, v prípade bankovej pohľadávky, iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, napriek ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (porov. rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6Co/119/2013). Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že nepreukázanie zákonom stanovených predpokladov cesie bankovej pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB, malo za následok nepreukázanie vecnej aktívnej legitimitácie žalobcu (postupníka).

Podľa platného právneho poriadku nie je daná viazanosť už vydanými skoršími rozhodnutiami súdu prvej a druhej inštancie, pričom výkladom predmetného ustanovenia ZoB sa už zaoberal NS SR v rozhodnutí sp. zn. 1Cdo 147/2017 s vyššie uvedeným záverom.

Postúpenie pohľadávky bánk právna úprava výslovne viaže na záväzky, s ktorými je klient banky v omeškaní, ktoré nastáva po splatnosti dlhu. Preto východiskovým predpokladom postúpenia je splatnosť pohľadávky banky voči klientovi. Banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu peňažnému záväzku, s ktorou je klient v omeškaní (§ 92 ods. 8 ZoB), inak by boli postupované „živé“ úvery na nebankové subjekty, hoci poskytovanie a správa bankového úveru podliehajú osobitnej úprave ZoB.

Spôsobilým predmetom postúpenia môže byť, v prípade bankovej pohľadávky, iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy, napriek ktorej bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky.

Podľa § 53 ods. 9 O.z. ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Podľa § 565 O.z. ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

V predmetnom spore bolo vykonaným dokazovaním preukázané, že právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a.s.) a žalovaný uzatvorili dňa 25.4.2017 zmluvu o splátkovom úvere na diaľku, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému spotrebný úver na čokoľvek, ktorý bol žalovaný ako dlžník povinný za podmienok dohodnutých v zmluve vrátiť, úver mal žalovaný splácať v 48 mesačných splátkach vo výške 52,95 eur, splatnosť prvej splátky bola určená dňom 16.6.2017, periodicita splátok mesačne k 16. dňu v kalendárnom mesiaci, termín konečnej splatnosti úveru 16.5.2021. Žalovaný sa dostal do omeškania so splácaním pohľadávky banky, a preto právny

predchodca žalobcu žalovaného Výzvou z 1.2.2019 č. LC03-10914 (č. I. 65) vyzval na uhradenie dlžnej čiastky, ktorá bola k 1.2.2019 vo výške 682,06 eur, a to najneskôr do 15 dní od doručenia výzvy. K predmetnej výzve žalobca predložil podací hárok č. EPH151814789 (časť) zo 4.2.2019 (č.l. 128). Zároveň z výzvy vyplýva, že právny predchodca žalobcu žalovaného upozornil, že v prípade ak dlžnú sumu v stanovenej lehote neuhradí, banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pohľadávky, čím sa stane splatnou v celom rozsahu. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti č. LC04-7059 zo 6.3.2019 oznámil právny predchodca žalobcu žalovanému, že banka pre omeškanie dlžníka so splácaním pohľadávky banky o viac ako 3 mesiace vyhlásila ku dňu 4.3.2019 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Zároveň predmetným oznámením právny predchodca žalobcu vyzval žalovaného na úhradu pohľadávky 1.924,45 eur do 15 dní. K oznámeniu žalobca predložil doručenkou (č. I. 91), ktorej odosielateľom bola právny predchodca žalobcu, adresátom žalovaný, doručovaná zásielka je označená zn. LC04-7059, je na nej uvedený dátum prevzatia 11.3.2019 a podpis žalovaného.

Podľa čl. 7.6.1. písm. a/ VOP (č.l. 30) banka je oprávnená vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru, t. j. požadovať splatenie Pohľadávky zo zmluvy o úvere a Klient je povinný splatiť Pohľadávku zo zmluvy o úvere v lehote, ktorú Banka určí v oznámení o mimoriadnej splatnosti, ak je Klient v omeškaní so splatením splátky úveru, ktoré trvá viac ako 3 mesiace.

Následne Výzvou č. LC08-11661 z 26.3.2019 (č.l. 59) vyzval právny predchodca žalobcu žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy 1.934,81 eur s tým, že v prípade ak tak žalovaný neurobí, je banka oprávnená postúpiť pohľadávku tretej osobe. K uvedenej výzve žalobca predložil podací hárok č. EPH157419574 (časť) z 28.3.2019 (č.l. 129).

Zmluvou o postúpení pohľadávok č. 0505/2019/CE (č.l. 7), uzatvorenou medzi Slovenskou sporiteľňou, a.s. a žalobcom dňa 24.6.2019, došlo k postúpeniu pohľadávky voči žalovanému na žalobcu. Právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky listom č. LC09-14558 z 29.6.2019 zn. Oznámenie o postúpení pohľadávky podľa § 526 a nasl. O.z. (č.l. 66), ku ktorému žalobca priložil podací hárok č. EPH166882723 (časť) z 2.7.2019 (č.l. 131).

Žalobca síce po tom ako žalovaný namietal aktívnu vecnú legitimitáciu predložil podacie hárky k výzvam z 1.2.2019 a z 26.3.2019, avšak súd prvej inštancie mal za to, že predložením predmetných podacích hárkov žalobca nepreukázal, že predmetné výzvy boli skutočne doručené, resp. sa dostali do dispozičnej sféry žalovaného, pričom dôkazné bremeno v danom prípade spočívalo na žalobcovi, keďže žalovaný namietal aktívnu legitimitáciu žalobcu práve z dôvodu nedoručenia výzvy podľa § 53 ods. 9 O.z.

Odvolačný súd sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, že v prípade sporu o doručenie písomnosti/ výziev (doručenie ktorých žalovaný zospornil v odpore) je na odosielateľovi, resp. jeho právnom nástupcovi, aby preukázal, že zásielka bola adresátovi, v tomto prípade žalovanému doručená, resp. sa dostala do jeho dispozičnej sféry. Je teda iba na odosielateľovi, aby zásielku doručoval adresátovi tak, aby vedel relevantne preukázať jej doručenie, resp. to, že adresát mal možnosť sa s obsahom zásielky oboznámiť. V súvislosti s uvedeným súd prvej inštancie poukázal na ust. § 45 ods. 1 O.z., podľa ktorého prejav vôle pôsobí voči neprítomnej osobe od okamihu, keď jej dôjde, pričom toto ustanovenie je nutné vykladať tak, že hmotnoprávny úkon je neprítomnej osobe doručený, ak sa dostane do sféry dispozície tejto osoby, t. j. v okamihu keď má daná osoba konkrétnu možnosť zoznámiť sa s jej adresovaným právnym úkonom.

Vzhľadom na vyššie uvedené sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, že žalobca neunesol dôkazné bremeno ohľadne preukázania, že žalovanému skutočne predmetné výzvy doručil, resp. sa dostali do jeho dispozičnej sféry (že žalovaný mal možnosť sa s nimi oboznámiť), a teda že ho žalobca riadne v súlade so zákonom vyzval k splneniu jeho splatného peňažného záväzku (výzva z 26.3.2019) a v prípade výzvy z 1.2.2019, že si žalobca splnil povinnosť v súlade s ust. § 53 ods. 9 O.z. Žalobca uviedol, že za kvalifikovanú výzvu podľa § 92 ods. 8 ZoB možno považovať nielen výzvu z 26.3.2019, ale aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo 6.3.2019, ku ktorému tvrdeniu súd prvej inštancie uviedol, že v prípade ak by aj pripustil, že aj samotné oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti (keďže toto preukázateľne obsahuje výzvu na zaplatenie splatného dlhu), je možné považovať za výzvu v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB, žalobca nie je v predmetnom spore aktívne vecne legitimovaný, nakoľko v súlade s ust. § 92 ods. 8 ZoB na inú osobu je možné postúpiť iba pohľadávku, ktorá je splatná, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná, v danom prípade došlo k postúpeniu pohľadávky, ktorá sa mala stať splatnou na základe vyhlásenia mimoriadnej splatnosti pohľadávky t. j. v prípade ak by nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti dlhu, nebolo by možné pohľadávku postúpiť. Zároveň aby došlo k platnému zosplateniu pohľadávky vyplývajúcej zo spotrebiteľskej zmluvy je potrebné dodržať zákonný postup uvedený v ust. § 53 ods. 9 a § 565 O.z., čo znamená, že k tomu, aby došlo k zosplateniu pohľadávky bolo v danom prípade potrebné, aby veriteľ (právny predchodca žalobcu) upozornil spotrebiteľa (žalovaného) na možnosť zosplatenia postupom podľa § 53 ods. 9 O.z., veriteľ

však v danom prípade nepreukázal, že výzvu z 1.2.2019 (výzvu urobenú v súlade s ust. § 53 ods. 9 O.z.), ktorá je adresovaná žalovanému a ktorou upozornil žalovaného na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu, aj doručil žalovanému, resp. nepreukázal, že sa táto výzva dostala do dispozičnej sféry žalovaného. Predloženie podacieho hárku nepreukazuje (v prípade zospornenia doručenia žalovaným) doručenie tejto výzvy žalovanému a nepreukazuje ani to, že sa výzva dostala do dispozičnej sféry žalovaného.

Odvolačiaci súd sa s týmito závermi stotožňuje a rovnako ako súd prvej inštancie je názoru, že vzhľadom k uvedenému v prejednávanej veci nedošlo k platnému postúpeniu splatnej pohľadávky. Keďže ust. § 92 ods. 8 ZoB umožňovalo banke právo postúpiť inej osobe len splatnú pohľadávku, resp. časť pohľadávky, ktorá je splatná, a v tomto prípade došlo k postúpeniu nesplatnej pohľadávky (zmluva o postúpení z 24.6.2019, konečná splatnosť úveru 16.5.2021), išlo o postúpenie v rozpore s uvedeným ustanovením, a teda o absolútne neplatný právny úkon v zmysle ust. § 39 O.z. Žalobca, ktorý svoje právo opieral o zmluvu o postúpení pohľadávky, nebol teda aktívne vecne legitimovaný. Vzhľadom na uvedené súd prvej inštancie žalobu správne zamietol.

Čo sa týka argumentácie žalobcu, že oznámenie o mimoriadnej splatnosti zo 6.3.2019 je možné považovať za výzvu podľa § 53 ods. 9 O.z., s touto sa súd prvej inštancie ani odvolací súd nestotožnili a považujú ju za účelovú, keďže žalobca v spore preukázal iba doručenie oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti, hoci z ust. § 53 ods. 9 a § 565 O.z. jasne vyplýva, že výzva podľa ust. § 53 ods. 9 O.z. musí predchádzať mimoriadnemu zosplateniu pohľadávky zo spotrebiteľskej zmluvy a že dlžníkovi musí byť vo výzve daná lehota 15 dní a až potom je možné úver zosplatiť. Z uvedeného jednoznačne vyplýva, že oznámenie o mimoriadnej splatnosti urobené podľa § 565 O.z. nie je možné stotožniť s výzvou podľa § 53 ods. 9 O.z.

Ak bola postúpená pohľadávka v rozpore so zákonom, nemožno uvedené konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky, ako ani odchylnou úpravou (od ustanovenia § 92 ods. 8 ZoB) vzájomných práv a povinností zmluvných strán (veriteľa a dlžníka). Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.6.2010 sp. zn. 2 Cdo 205/2009).

Ak je pre platnosť postúpenia potrebné splniť určité podmienky, ako napr. tie uvedené v ust. § 92 ods. 8 ZoB, je postupník v súdnom konaní, v ktorom takto postúpenú pohľadávku uplatňuje, povinný v zmysle § 132 ods. 1 a § 150 ods. 1 CSP tvrdiť a dokázať predpoklady svojej aktívnej legitímácie, teda okrem iného aj splnenie podmienok platného postúpenia. Postupník, ktorému bola pohľadávka postúpená bankou, je tak v zmysle uvedeného povinný tvrdiť a dokázať, že pred postúpením pohľadávky banka klienta (dlžníka) písomne vyzvala na splnenie jeho záväzku a klient napriek tomu zostal v omeškaní so splatením svojho záväzku aspoň 90 dní. Nepreukázanie týchto skutočností vedie k záveru o neplatnosti úkonu postúpenia pohľadávky, čo má za následok nepreukázanie aktívnej legitímácie postupníka.

Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách neupravuje len ochranu bankového tajomstva, ale tiež práv klienta v súvislosti s postúpením pohľadávky. Postúpenie pohľadávky banky, ku ktorému došlo v rozpore s týmto ustanovením, je neplatný právny úkon. (porov. uznesenie NS SR z 24.4.2018 sp. zn. 1Cdo 147/2017). Ide o neplatný právny úkon v zmysle § 39 O.z..

V spore niesol žalobca dôkazné bremeno preukázania naplnenia zákonom stanovených podmienok pre postúpenie pohľadávky podľa § 92 ods. 8 ZoB, ktoré však neunesol a v dôsledku toho bola žaloba súdom prvej inštancie dôvodne zamietnutá, pre nedostatok vecnej aktívnej legitímácie žalobkyne v konaní.

Odvolačiaci súd riadiaci sa vyššie uvedenými úvahami a osvojujúci si aj dôvody súdu prvej inštancie preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil, čo sa týkalo aj vecne správneho výroku rozsudku o náhrade trov prvoinštančného konania.

6. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

Podľa § 251 CSP trovy konania sú všetky preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky, ktoré vzniknú v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa § 262 ods. 1 a 2 CSP: (1) O nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí. (2) O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP tak, že procesne plne úspešnému žalovanému priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu, a to z dôvodu, že strana, ktorá mala plný úspech vo veci (žalovaný), má nárok na náhradu všetkých účelne vynaložených trov proti strane, ktorá vo veci úspech nemala (žalobca), keď odvolací súd nevidel v predmetnom spore žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočné nepriznanie náhrady trov konania (§ 257 CSP).

7. Tento rozsudok prijal senát odvolacieho súdu hlasovaním pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne. (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/. (§ 421 ods. 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/. (§ 422 ods. 1 CSP)

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. (§ 424 CSP)

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77. (§ 425 CSP)

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. (§ 426 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. (§ 427 ods.1 CSP)

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods.2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Súd vždy poučí strany o ich práve zvoliť si advokáta a o možnosti obrátiť sa na Centrum právnej pomoci. (§ 160 ods. 2 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom. (§ 429 ods.1 CSP)

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 ods.2 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. (§ 431 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada. (§ 431 ods. 2 CSP)

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. (§ 432 ods. 1 CSP)

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. (§ 432 ods. 2 CSP)

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom. (§ 433 CSP)

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 434 CSP)

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania. (§ 435 CSP)